

denne Agent, som havde registreret deres over hele Verden registrerede Mærke, men de tabte Sagen ved den tydske Højesteret, og det synes at være fuldstændig klart, at saaledes som den tydske Lovgivning er, og som den danske Lovgivning er, er dette Resultat ganske uimodsigeligt.

Seg skal imidlertid tillade mig at udtale, at jeg ligesaa lidt som andre Talere fra Sagens forrige Behandling her i Thinget kan anse noget Saadant som stemmende med en retfærdig Ordning af disse Forhold. Seg skal bemærke, at jeg ogsaa har som andre praktiske Jurister Erfaringer, som gaa i den Retning, at grove Misbrug ikke alene kunne begås, men i Virkeligheden ere blevne begaaede, og at der Intet som helst efter den nugældende Ordning er at gøre mod saadanne Misbrug. Der gjælder udelukkende den Regel, at den, der kommer først til Mølle, faaer først malet. — Naar man nu ser hen til det nærværende Lovforslags Stilling til dette Spørgsmaal, maa det jo erkjendes, at der i saa Henseende er nogen Fremgang. Der er nogen Afgang for den Person, som er udsat for en saadan Forurettelse, til at hjælpe sig, idet det viser sig efter Reglerne i § 10, 3die Stykke — hvorved der tillige for Udlandiges Vedkommende kan henvises til § 14, 6te Stykke — at man inden en vis Tid, nemlig 4 Maanedes og 6 Maanedes, kan ved at reise Sag derom faae sin Rettighed anerkjendt og den foretagne Registrering ophævet. Det forekommer mig imidlertid, at en saadan Beskyttelse i Virkeligheden maa siges at være utilstrækkelig. Seg kan ikke indse, at der er nogen god og gyldig Grund til, hvor Sagen saaledes staar imellem Svig paa den ene Side og Vigegyldighed paa den anden Side, i en saa overordentlig Grad at begunstige Svig, saaledes at den staar aldeles urokelig, naar den Paagjældende ved en særdeles undskyldelig Forglemmelse eller Overseelse i Løbet af nogle Maanedes ikke har kunnet paatale sin Ret. Seg skal blot bemærke, at Fabrikanter, Handlende og den Slags Personer jo jaare ofte foretage Rejser i Udlandet, og naar saa Besjæftigjørelsen har fundet Sted i Verlingske Tidende, kan noget Saadant jo meget let overses. Seg skal hertil føie, at naar en Lov om Varemærker har bestaaet i nogen Tid, kan det jo nogenlunde antages, at de Folk, som ønske Beskyttelse af deres Varemærker, have foretaget Registrering, men saa kommer der en ny og meget underfundig Fare, nemlig den, at en saadan Beskyttelse løber ud 10 Aar efter, at Registreringen har fundet Sted, og nu er det jo Noget, der jaare let kan ske, at man ikke er opmærksom

paa, at denne Beskyttelse en skjønne Dag hører op, uden at man faaer noget som helst Barsel, og saaledes vil altsaa den, der har været opmærksom derpaa, og som har ligget paa Lur efter den Dag, og som strax foretager Anmeldelse af den Andens Mærke, om hvis fortsatte Benyttelse han jo ikke kan være i nogen Tvivl, kunne tilegne sig dette Mærke, og den eneste Beskyttelse, der gives, er altsaa disse 4 Maanedes, hvorom der er Tale her. Det vil altsaa ses, at under Lovens fortsatte Vedvaren lurer der selv med Hensyn til Varemærker, der for længst ere indregistrerede, en ganske betydelig Fare for en saadan svigagtig Tilegnelse. Den Grund, der er anført som Forsvar for den tydske Opfattelse, er jo navnlig den, at man kun gennem en særlig Regel kan tilveiebringe den fornødne Sikkerhed for Erhvervelse af Varemærker. Seg tror, at man allerede hertil kan svare, at en saadan Tilfikkning i Virkeligheden kun har sin fornuftige Grund, naar Retfærdigheden kræver en Tilfikkning, men paa ingen Maade, naar Retfærdigheden kræver, at Vedkommende ikke skal have en uangribelig Ret; men dertil kommer hertil, at selv efter det nuværende tydske danske System gives der ingenlunde nogen absolut Retsskyttelse, den er paa forskjellig Maade begrænset og betinget. Dette gjælder jo, forsaavidt Vedkommende til Varemærke i Henshold til § 1 benytter sit eget Navn eller Firma eller Navnet paa en fast Eiendom. I saa Tilfælde er der altsaa slet ikke Tale om, at man kan erbyrve et Varemærke af den Art gennem, hvad man kan kalde en 4 Maaneders Hævd, og noget Vignende gjælder med Hensyn til det Forhold, der omhandles i Lovforslagets § 7, sammenholdt med dettes § 10, nemlig hvor Vedkommende registrerer saadanne Tegne eller Mærker, der almindelig benyttes i visse Klasser af Forretninger. Det hedder, at bestaar Varemærket helt eller delvis deraf, udelukkes Andre ikke derved fra at benytte de samme Betegnelser, og i § 10 hedder det, at Enhver, der driver en saadan Forretning, kan fordre det registrerede Varemærke udslettet. Det forekommer mig, at en naturligere Ordning i Tilfælde af denne Art vilde være den, at man ikke ved en saadan Registrering kan udelukke de Personer fra at bruge det, som have benyttet det forinden Registreringen. Forholdet vilde altsaa blive dette, at saavel den ene Person som den anden er berettiget til at benytte det paagjældende Mærke. Seg skal ikke her indlade mig paa det Spørgsmaal, om Forholdet ikke kan være af en saa graverende Art, at den Paagjældende skulde være berettiget til at forlange den Anden